

Književni susret

Školski sat s Bojanom

IZ ŠKOLSKIH
KNJIŽNICA

Gordana Šutej, knjižničarka

OŠ „Ivan Goran Kovačić“ Duga Resa

gordana.sutej@gmail.com

Susret književnika i učenika nerijetko stvara neobičnu čaroliju. Pisci su u pravilu zanimljive osobe koje imaju puno za reći, iskreno i interesantno govore, što djeca prihvaćaju sa zahvalnošću i oduševljenjem. Što se događa na susretu trinaestogodišnjaka sa spisateljicom koja je počela pisati u njihovoj dobi, s trinaest godina, uvjerali smo se na susretu s Bojanom Meandžijom u Osnovnoj školi „Ivan Goran Kovačić“ Duga Resa (15. 10. 2021.). Tom prilikom autorica je učenicima sedmog i osmog razreda predstavila svoj autobiografski roman *Trči! Ne čekaj me...* Riječ je o duboko antiratnoj priči koja nikog ne proziva i ne ocrnjuje i vapi da je pročitaju svi koji imaju moć svojim nepromišljenim djelovanjem ugroziti bezbrižno djetinjstvo bilo kojeg djeteta.

Prve rečenice romana *Trči! Ne čekaj me...* Bojana je upisala na drvene letvice u

podrumu svog nebodera za vrijeme noćnog bombardiranja u trenutku kad je dim počeo ulaziti u sklonište. Kasnije je nastavila pisati dnevnik. Bio je to način da iz sebe izbaci osjećaje tuge, straha, bijesa, ali i dječjeg smijeha. Dvadeset i četiri godine kasnije objavljena je knjiga koja je doživjela već četiri izdanja u Hrvatskoj, a prevedena je na engleski i na njemački jezik. Prije dvije godine roman je uvršten na popis školske lektire u hrvatskim osnovnim školama, a Bojana Meandžija održala je na stotine susreta s učenicima diljem Hrvatske.

Za vrijeme književnog susreta u OŠ „Ivan Goran Kovačić“ učenici su sa zanimanjem pratili čitanje ulomaka iz knjige, sudjelovali u razgovoru s autoricom i uživali se u atmosferu 1991. godine i prvih napada na Karlovac. Radnja romana započinje s prvim danom ljetnih praznika kad je Bojana završila sedmi razred i otputovala baki u

prigradsko naselje Turanj. Iznenada je primijetila da je sve oko nje poprimilo sivu nijansu, ljudi su prestrašeno gledali u pod. Bio je to nagovještaj ratnih događaja koji će zauvijek promijeniti Bojanin život te život njezine obitelji i prijatelja.

Tijekom cijelog susreta Bojana razgovara s učenicima, poziva ih da zamisle situacije opisane u romanu, na primjer, zadnji dan škole, svoj rođendan i druge uobičajene životne trenutke. Traži od njih da komentiraju, sudjeluju, objasne što bi oni učinili na njezinom mjestu. Učenici su zainteresirani, otvoreni i rado surađuju. Okolnosti Bojanina odrastanja bile su daleko dramatičnije od okolnosti u kojima žive današnji trinaestogodišnjaci. Bio je to početak ratnih zbivanja, vrijeme bombardiranja grada i života u skloništu. Ipak, djeca su ubrzo uvučena u priču i identificiraju se s autoricom. Bojanine reakcije na zbivanja oko nje, nerazumijevanje svijeta odraslih, osjećaj da joj nešto važno prešućuju, strah da je na neki nerazumljivi način odgovorna za neobjašnjive događaje oko sebe, to je nešto što djeca, učenici viših razreda osnovne škole, jako dobro razumiju. Štoviše, imaju osjećaj da slušaju o svom vlastitom iskustvu. Razgovor s autoricom potiče

dirljivu empatiju. Do kraja sata koji prolazi u hipu, sudionici imaju pune oči suza. Ne zato što bi Bojana tražila sažaljenje, već naprotiv, što dirne sve prisutne iskrenošću kojom dijeli svoju ranjivost i naglašavanjem univerzalne potrebe za ljubavlju i sigurnošću, za obitelji koja će zaštititi svako ne jako biće u svakom trenutku. „Obitelj je najtopliji pokrivač kada ti je najhladnije“ poručila je spisateljica Bojana Meandžija učenicima sedmih i osmih razreda na kraju njihovog druženja.

Školski sat s Bojanom prebrzo prođe, učenici se nevoljko rastaju s autoricom, žele se fotografirati s njom. A da razmišljaju o susretu i kasnije, svjedoče poruke i fotografije koje stižu autorici putem društvenih mreža danima nakon susreta. Upoznavanje s autoricom motivira učenike da posegnu za knjigom, pročitaju je i potaknu se na razmišljanje o stvarima koje često smatramo samorazumljivima – a zapravo su tako krhke – o toplom i podržavajućem obiteljskom krugu, bezbrižnom i sigurnom odrastanju u miru. Možete li zamisliti čaroliju blagotvorniju od ove – druženje s Bojanom potiče djecu na čitanje i ohrabruje ih na promišljanje o svijetu oko njih!